

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

Epistola I. Incredpatoria Ivlii Papae I. Ad Orientales Episcopos pro causis
Athanasii, & excessibus contra Romanam ecclesiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

que dicerent ; quod quidem usque adeo verum est , ut reformidan-
tibus eis hoc crimen , ideoque , deinceps illas voces *Mente pradium*
& *animatum* , adiicientibus , nulli posteriorum libri reperiantur , qui
hanc veterem appendicem non habeant . Præterea de hoc quoque non
Ratio III. beati Iulii , sed Apollinaris esse redarguitur , quod Nyssenus ille Grego-
rius in opere contra Apollinarem aperte multa recitat , que hac epistola
Ratio IV. continentur , eaque ceu prava refutet . Potest & aliunde conuinci , quod B.
Iulii non sit . Aiunt enim actis Synodi Ephesina sub B. Cyrillo insertam ;
quod quidem aperte mentiuntur : nam nihil ibi in textu tale reperitur , sed
alia quadam inserta est epistola velut a Iulio scripta , nec ipsa Iulii , sed
Timothei , quemadmodum ex multis exemplaribus intelligi potest . Hæc
Leontius pro defensione Iulii . Vide Baron . anno 352 . num . 4 . & ali-
quot sequentibus .

De duabus epistolis infra subsequentiis , quarum altera est Aria-
norum ad Iulium , altera Iulii ad Arianos scripta , lectori vile simul
ac gratum fore existimauimus , si quod de iis sentit Baronius , breui-
ter hic annotemus . *Extat epistola quedam* , inquit , anno 341 . num . 59 .
Baronii de
duabus epi-
stolis Iulii
sententia.
*Arianorum nomine ad Iulium papam data , sed ut recte intuenti apparet ,
videtur esse ex his , que Socrates atque Sozomenus tradunt , confarcina-
ta : nam que qualescunque essent eadem Eusebianorum ad Iulium scripta ,
eiusdem Iulii litera ad eos reddita , & ab Athanasio recitata , aperte si-
gnificant : multa enim in illis desiderantur , que ex Iulii literis produntur
ab iisdem scripta esse , compluraque inesse noscuntur aliter quam a Iulio
relata sint , diuersasque cum ex nominibus , tum ex rebus prudens quisque
indagator inueniet : ut merito ea ipsa , que ibidem habentur recitata , tunc
a Iulio papa ad Arianos reddita , eadem quoque suspicione laborent . Nam
que vere & legitime sint litera Iulii ad illos rescripta , Athanasius , qui eas
verbatim descripsit , recitatque in secunda sua apologia , absque contro-
uerfia vlla declarat . Hæc Baronius præallegato loco .*

EPISTOLA I.

INCREPATORIA IULII PAPÆ I.
AD ORIENTALES EPISCOPOS
pro causis Athanasii , & excessibus contra
Romanam ecclesiam .

I. Quod soli Romano pontifici liceat
generale Concilium cogere , &
episcopos iudicare .	quas leges saculi non admittunt ,
repellantur .
II. Non oportet præter senten-
tiam pontificis Romani Concilia
celebrare , vel episcopos dam-
nare .	IV. Si quis episcopum præter aucto-
ritatem sedis apostolicæ damna-
uerit , vel a sede expulerit , de
gradu suo deiciatur , & excom-
municetur ; & episcopi electi re-
stituantur .
III. Ut accusatores & accusationes	

Venerabilibus fratribus vniuersis orientalibus episcopis Julius.

DECVERAT VOS, fratres, alios ecclesiasticis instruere disciplinis, & non talibus arguere machinamentis, dicente Ioanne Baptista: *Neminem conculcatis, neque calumniam faciatis*, & reliqua. De qua re & apostolus Paulus nos instruit, dicens: *Fratres, etsi præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, instruite huiusmodi in spiritu lenitatis, considerans teipsum, ne & tu tenteris*, & reliqua. Et alibi Petrus apostolus ait: *Omnes vnanimes in oratione estote, compatientes, fraternitatis amatores, misericordes, modesti, humiles, non reddentes malum pro malo, vel maledictum pro maledicto, sed e contrario benedicentes, quia in hoc vocati estis, ut benedictionem hereditate possideatis. Qui enim vult vitam diligere, & videre dies bonos, coerceat linguam suam a malo, & labia sua ne loquantur dolum. Declinet a malo, & faciat bonum: inquirat pacem, & sequatur eam: quia oculi Domini super iustos, & aures eius in preces eorum, vultus autem Domini super facientes mala.* Quid peius est, fratres, quam ut sacerdotes Domini, qui ab omni mala coinquatione, & a nocumento omnium Christianorum, quanto magis a fratrum & coepiscoporum, alieni debent existere, quos tueri & subleuare ab insidiis debent, & quos fouere & diligere summopere oportet, persequantur eos, & communionem priuare decertent? Nec recordamini Sapientiam, quæ ait: *Peruersæ enim cogitationes separant homines a Deo.* Si peruersæ cogitationes separant homines a Deo, quanto magis opera iniqua? Quid enim nequius est, quam ut illos, de quibus Dominus ait, *Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei*, quisquam auertere, persequi, destruere nitatur? Probata autem virtus portat, protegit & consolatur oppressos, & docet insipientes. *Est enim Deus testis cordis hominis, scrutatorque verus singularum conscientiarum, & linguarum singularum auditor: quoniam spiritus Domini repleuit orbem terrarum, & hoc quod continet omnia, scientiam habet vocis.* Et alias idem ipse ait: *Deus caritas est. In hoc apparuit caritas Dei in nobis, quoniam Filium suum unigenitum misit Deus in mundum, ut viuamus per eum. In hoc est caritas, non quasi nos dilexerimus Deum, sed quoniam ipse prior dilexit nos, & misit Filium suum propitiationem pro peccatis no-*

Luc. 3.

Gal. 6.

1. Pet. 3.

Psal. 33.

Sap. 1.

Zach. 2.

Gal. 7.

Psal. 17.

Sap. 1.

1. Ioan. 4.

* Persequantur

* humani

stris. Carissimi, si sic Deus dilexit nos, & nos debemus inuicem diligere. Deum nemo vidit unquam: si diligamus inuicem, Deus in nobis manet, & caritas eius in nobis perfecta est. In hoc intelligimus, quoniam in eo manemus, & ipse in nobis: quoniam de Spiritu suo dedit nobis. Et nos vidimus, & testificamur, quoniam Pater misit Filium suum, Saluatorem mundi. Quisquis confessus fuerit, quoniam Iesus est Filius Dei, Deus in eo manet, & ipse in Deo, & nos cognouimus, & credidimus ^{* caritate,} caritati, quam habet Deus in nobis. Deus caritas est, & qui manet in caritate, in Deo manet, & Deus in eo. In hoc perfecta est caritas Dei nobiscum, ut fiduciam habeamus in die iudicii: quia sicut ille est, & nos sumus in hoc mundo. Timor non est in caritate; sed perfecta caritas foras mittit timorem, quoniam pœnam timor habet. Qui autem timet, non est perfectus in caritate. Nos ergo diligamus Deum, quoniam Deus prior dilexit nos. Si quis dixerit, quoniam diligo Deum, & fratrem suum oderit, mendax est. Qui enim non diligit fratrem suum quem videt, Deum quem non videt quomodo potest diligere? Et hoc mandatum habemus a Deo: ut, qui diligit Deum, diligat & fratrem suum. Nam & ipsa sapientia ait:

Prou. 15. Lingua sapientium ornat scientiam, os fatuorum ebullit stultitiam. In omni loco oculi Domini contemplantur bonos & malos. Lingua placabilis, lignum vitæ: quæ autem immoderata est, conteret spiritum. Domus iusti plurima fortitudo: & in fructibus impij conturbatio. Labia sapientium disseminabunt scientiam: cor stultorum dissimile erit. Victimæ impiorum abominabiles erunt Domino: vota iustorum placabilia. Qui sequitur iustitiam diligitur a Domino.

Prover. 10. Item alibi: Labia iusti considerant placita: & os impiorum peruersa.

Prou. 11. Simplicitas iustorum diriget eos; & supplantatio peruersorum vastabit eos, iustitia rectorum liberabit eos, & in insidiis suis capientur iniqui. Iustus de angustia liberabitur, & tradetur impius pro eo. Simulator ore decipit amicum suum, iusti autem liberabuntur scientia. In bonis iustorum ^{* exaltabitur} exaltabitur ciuitas, & in perditione impiorum erit laudatio. Benedictione iustorum exaltabitur ciuitas. Nec

Iob. 29. consideratis, qui fratres perfequi non cessatis, qualia Iob patientissimus, inter cetera exorsus, loquitur: Auris audiens beatificabat me, & oculus videns testimonium reddebat mihi, eo quod liberafsem pauperem vociferantem, & pupillum, cui non esset adiutor. Benedictio perituri super me veniebat, & cor viduæ consolatus sum. Iustitia indutus sum: & vestiui me sicut vestimento & diademate iudicio meo. Oculus fui cæco, & pes claudo:

pater

Patereram pauperum: & causam quam nesciebam diligentissime ^{Iob. 31.}
inuestigabam. Conterebam molas iniqui, & de dentibus illius aufe-
rebam prædam. Et paulo post: Si negavi, inquit, quod vo-
lebant, pauperibus, & oculos viduæ expectare feci. Si comedi
buccellam meam solus, & non comedit pupillus ex ea: quia ab in-
fantia mea crevit mecum miseratio, & de utero matris meæ egressa
est mecum. Nam si quis hæc recto omnia considerauerit o-

culo, nequaquam ^{* fratribus} fratres nocere, sed liberare festinabit, quia nihil deterius est, quam ciues ciuibus inuidere, & fratres fratribus insidiari, aut calumnias facere. Talibus enim refragari volentes insidiis patres sancti, Synodum congregauerunt generalem in Nicæa, vitam corrigere hominum cupientes in ecclesia commorantium. Licet dudum instituta sanctorum multa patrum essent conscripta, posuerunt leges, quas sacros Canones appellamus, quibus multa pernecessaria ad statum ecclesiæ sanctæ Dei, & supplementum columnarum eius, id est episcoporum, qui eam propriis humeris gestant, sunt decreta, & nocumenta eorum prohibita, ita vt qui talia agere tentauerint, aut eis nocere præsumperint, si quidem clerici fuerint, a proprio gradu decident, si vero monachi aut laici fuerint, anathematizentur. Quibus armati exemplis, oportere arbitrati sumus, ab omnipotenti Deo inspirati, vt hanc accensam discordiæ flammam extinguere apostolica debeamus auctoritate, & non concedere eam vterius animas depasci humanas. Quapropter vna cum omnibus apostolicæ subiectis regulæ sancimus, ne quisquam deinceps Christianorum talia perpetrare, aut episcopis temere nocere præsumat, cum & doctor gentium idipsum prohibeat, dicens: ^{1. Tim. 5.} *Seniorem ne incre-*

paueris, sed obsecra vt patrem, & reliqua. Bonum est namque procul dubio, & omnibus timentibus Deum desiderabile, cohibere dissensiones & altercationes, fratribusque subuenire, & inuicem non inuidere, sed adiuuare. Audite, inquam, iam factam in Nicæna ciuitate Synodum, cui & ego ipse conscientia meæ cultum decenter exhibui, nihil aliud volens quam concordiam omnibus fabricare, & præ cunctis arguere & remouere hanc insidiantium altercationem: quas præuidentes sancti patres insidias & illicitas altercationes, vnanimiter in prædicta Nicæna

Concil. Tom. 2.

B b b b

Ex his & sequentibus liquet plures 10. esse Nicæni Concilii Canones.

5. quæst. 4.
Nullus epi-
scopus.

statuerunt Synodo, vt nullus episcopus, nisi in legitima Synodo, & suo tempore apostolica auctoritate conuocata, super quibusdam criminationibus pulsatus audiatur, id est, iudicetur vel damnetur. Sin aliter præsumptum a quibusdam fuerit, in vanum deducatur quod egerint, nec inter ecclesiastica vlllo modo reputabitur.

I.

Primates
ecclesiæ
Romanæ a
Christo.

Math. 16.

Ipsi vero primæ sedis ecclesiæ conuocandarum generalium Synodorum iura & iudicia episcoporum singulari priuilegio euangelicis & apostolicis atque canonicis concessa sunt institutis, quia semper maiores causæ ad sedem apostolicam multis auctoritatibus referri præceptæ sunt. Nec vlllo modo potest maior a minore iudicari. Ipsa namque omnibus maior & prælata est ecclesiis, quæ non solummodo Canonum & sanctorum patrum decretis, sed Domini Saluatoris nostri voce singularem obtinuit principatum. *Tu es, inquit, Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & reliqua. Et quæcumque ligaueris super terram & solueris, erunt ligata & soluta in caelo & in terra.*

II.

3. q. 6. Du-
dum a san-
ctis.
In decretali
epistola E-
leutherii
papæ, ac
Victoris.

In 2. decret. A-
nacleti pa-
pæ, & in
1. decret. A-
lexandri
papæ.

Habetur
infra in de-
cr. Iulii
papæ, ad
orientales
episcopos
pro Atha-
nasio.

Porro dudum a sanctis apostolis successoribusque eorum, in præfatis antiquis decretum fuerat statutis, quæ hætenus sancta & vniuersalis apostolica tenet ecclesia, non oportere præter sententiam Romani pontificis Concilia celebrari, nec episcopum damnari, quoniam sanctam Romanam ecclesiam * primatem omnium ecclesiarum esse voluerunt. Et sicut B. Petrus apostolus primus fuit omnium apostolorum, ita & hæc ecclesia ipsius nomine consecrata, Domino instituyente, prima & caput sit ceterarum, & ad eam, quasi ad matrem atque apicem, omnes maiores ecclesiæ causæ, & iudicia episcoporum recurrant, * eiusque iusta sententia terminum sumant, nec extra Romanum quidquam ex his debere decerni pontificem, quatenus non ita proterue, & pro libitu cuiuspiam, suo proprio arbitrio, quibusque metropolitanis, sicut agere solebant, liceat, incognito Romano pontifice, aut maiores ecclesiæ causas deturbare, aut episcopos damnare, sed communi sanctæ Romanæ sedis episcopi consilio & concordia actione quæque sunt Christi zelo agenda disponant vnanimiter, recteque sentiant, & ea quæ fenserint, non sibi met discrepando, sed Deo placita perficiat.

* prima-
tiam

* & iuxta
eius sen-
tentiam

III.

Est etiam in iam fata Nicæna concorditer statutum Synodo, accusatores & accusationes, quas sæculi leges non admittunt, a sacerdotali funditus auerti nocumento. *Ecce, Pfol. 132.* inquit Propheta, *quam bonum & quam incundum, habitare fratres in vnum.* Illi vero non in vnum habitant, qui a fratrum se solatio subtrahunt, aut fratribus insidias preparant. Non alieno vos, fratres, patiamini peccato grauari: quia quod necesse est, nos dicere veremur, id est, ne cuius religio dissipatur, indignatio prouocetur. Præ oculis habete, & tota mentis acie reuerenter aspiciate beati Petri gloriam, & cum ipso communes omnium apostolorum coronas, cunctorumque martyrum palmas, qui pro fratrum non destructione, sed confirmatione & veritate in Christo passi sunt.

IV.

Nos ergo, qui Domini discipuli & dici & esse volumus, portare crucem Christi, & compati fratribus debemus, & non persequi. Subtrahite (rogamus) actus cogitationesque a talibus nocumentis, si non vultis ipsam in vos suscipere vltionem: quoniam talionem meretur qui fratri foeam præparat. Et nos scitote hunc typhum deinceps non esse passuros, vt ea quæ ad hanc specialiter sanctam pertinent sedem, sicut iudicia episcoporum & maiores ecclesiæ causæ, vt paulo superius prælibatum est, vos patiamur nobis inconsultis inuadere absque vestri status periculo. Sed si quis ab hodierna die & deinceps episcopum præter huius sanctæ sedis sententiam damnare, aut propria pellere sede præsumperit, sciat se irrecuperabiliter esse damnatū, & proprio carere perpetim honore, eosque qui absque huius sedis sunt eiekti sententia vel damnati, huius sanctæ sedis auctoritate scitote pristinam recipere cōmunionem, & in propriis restitui sedibus: quoniam & prius, a tempore scilicet apostolorum, hæc huic sedi sanctæ concessa sunt, & postea in memorata Nicæna Synodo, propter prauorum hominum infestationes, atque hæreticorum persecutiones, & insidiantium molimina fratrum, sunt concorditer ab omnibus corroborata, vt magis singuli * prouideant, ne talia audeant perpetrare, & caueant, si non propter Deum & amorem fratrum, tamen propter opprobrium homi-

Concil. Tom. 2.

B b b b ij

25. qu. 2.
Amputato
totius vsur-
pationis.

num, ruborem suum atque canonicam vltionem, saltem hæc timore & verecundia compressa, silentioque comprimantur, amputato scilicet totius vsurpationis excessu, quia nullus debet præsumere quæ sibi non videntur esse concessa. Quam culpam nullo modo potuissetis incidere, si vnde consecrationem honoris accipitis, inde legem totius obseruantia sumeretis: & beati apostoli Petri sedes, quæ vobis sacerdotalis mater est dignitatis, esset ecclesiastica magistra rationis. Vnde sicut multum nos ea quæ a vobis pie recteque sunt acta lætificant, ita nimium ea quæ sunt perperam gesta contristant, quoniam necesse est post multarum talium experimenta causarum hæc in posterum sollicitius prospici, & diligentius præcaueri, quatenus ea, quæ sunt ab apostolis eorumque successoribus statuta, nulla desidia negligantur, nulla dissensione violentur, nulla concertatione turbentur. *Nam sicut in vno corpore multa membra habemus, omnia autem membra non eundem actum habent: ita multi vnum corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra.* Connexio totius corporis vnâ sanitatem, vnâ pulcritudinem facit; & hæc quidem connexio totius corporis vnanimitatem requirit, sed præcipue exigit concordiam sacerdotum, quibus etsi dignitas communis non est, tamen ordo generalis est, quoniam & inter beatissimos apostolos in similitudine honoris fuit quædam discretio potestatis, & cum omnium par esset electio, vni tamen datum est vt ceteris præmineret. De qua forma episcoporum quædam orta est distinctio, & magna ordinatione prouisum, ne omnes sibi omnia vindicarent, sed essent in singulis prouinciis singuli, quorum inter fratres haberetur prima sententia, & rursum quidam in maioribus vrbibus constituti sollicitudinem eius susciperent ampliolem, per quos ad vnâ beati Petri sedem vniuersalis ecclesiæ cura conflueret, & nihil vsquam a suo capite diffideret. Qui ergo scit se quibusdam præpositum, non moleste ferat aliquem sibi esse prælatum, sed obedientiam quam exigit etiam ipse dependat. *Nolite itaque errare, fratres mei dilectissimi. Doctrinis variis & extraneis nolite abduci.* En instituta apostolorum & apostolicorum virorum Canonesque habetis, his fruimini, his circumdamini, his delectamini,

Rom. 12.

Plura ex his
habentur
in decretali
epistola Vi-
gilius papæ.

Hebr. 13.

Dist. 11.
Nolite et-
rate.

his armamini, vt his freti, circumdati, delectati, armati, contra cuncta inimicorum iacula persistere valeatis. Satis enim indignum est quemquam vel pontificum, vel ordinum subsequendum, hanc regulam refutare, quam beati Petri sedem & sequi videat & docere. Multum enim conuenit, vt totum corpus ecclesiæ in hac sibimet obseruatione concordet, quæ inde auctoritatem habet, vbi Dominus ecclesiæ totius posuit principatum, dicente scriptura: *Ordinate in me caritatem.* Et iterum: *Omnia cum ordine* Cont. 1. 1. Cor. 14. Psalm. 47. *fiant.* Iterumque Psalmista prædicante: *Circumdate Sion,* & *complectimini eam, narrate in turribus eius. Ponite corda vestra, in virtute eius, vt enarretis in progenies alteras, quoniam hic est Deus, Dominus noster in æternum, & ipse reget nos in secula.* Officii enim nostri consideratione, non est nobis dissimulare, non est tacere * libertas, quibus maior cunctis Christianæ religionis zelus incumbit, nec per taciturnitatem aut fauere aut consentire videamur fratrum nocuentis. Data Kalendis Octobris, Feliciano & Maximiano viris clarissimis consulibus.

* Deus

* libertas

24. qu. 1. Officii nostri consideratione.

NOTA.

* *Epistola increpatoria Iulii.*] Hanc epistolam Feliciano & Titiano consulibus datam anno Christi 337. ex prima Romana Synodo sub Iulio habita a pontifice nomine scriptam fuisse his rationibus sic factis euidentibus statuere licet. Primum eodem consulatu Feliciani & Titiani hæc epistola atque Romana Synodus consignata sunt. Secundo, quod de iniusta Athanasii & Marcelli Ancyrani condemnatione & relegatione facta redarguantur ab his, qui se hunc ob finem conuenisse in actis Synodi aperte profitentur his verbis: *Pro fratrum oppressione tractantes laboremus; quia dum illi tam grauiter affliguntur, nos nec respirare, nec quiescere possumus.* Anno Christi 336. Athanasium suis Conuenticulis aliquoties condemnatum relegauerant: quæ cum citra Romani pontificis scitum & consensum contigissent, iure meritoque de nullitate facti, & ecclesiasticarum constitutionum violatione reprehenduntur. An citra Romani pontificis consensum & approbationem Concilia celebrare liceat, supra multis in locis attingimus.

Epistolam hanc esse Iulii probatur rationibus. Ratio 1. Ratio 2.